

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/229/2020
Identifikačné číslo spisu:	1113208722
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1113208722.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ P. O., bývajúceho v B., Ž. X, 2/ T. B., bývajúcej v Č. J., Z., O. T. XXX, obaja zastúpení JUDr. Miroslavom Ivanovičom, advokátom so sídlom v Bratislave, Grosslingova 45, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná 1/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, 2/ Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, 3/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 51/2013, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. januára 2020 sp. zn. 7 Co 204/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 9. júna 2016 č. k. 8 C 51/2013 - 161 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovaným náhrady škody vo výške 54.298,45 eur titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v súvislosti s nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zabavení vecí ich právneho predchodcu X. K.. Žalovaným nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a § 23 ods. 2 zákona č. 119/1990Zb. o súdnej rehabilitácii a zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách a vecne tým, že zo záznamu Krajskej správy MV - Správa VB, vyšetrovací odbor Bratislava zo 6. decembra 1954 zistil, že 24. novembra 1954 boli nájdené a zabavené veci, ktoré v danom čase patrili X. K.. Mal za preukázané, že žalobcovia nepreložili súdu žiadny listinný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, z akého dôvodu boli uvedené veci zabavené, v súvislosti s akou trestnou činnosťou, keďže X. K. bol v rozhodnom čase viackrát odsúdený za rôznu ekonomickú trestnú činnosť. Zároveň konštatoval, že nebolo možné ustáliť či v čase vydania rozsudku bývalého Ľudového súdu v Bratislave, sp. zn. 9 T 79/1960 zo 6. mája 1960, ktorým bol X. K. uznaný za vinného za trestný čin v tomto rozsudku skutkovo uvedený a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a na vedľajší trest

prepádnutia majetku, tieto zabavené veci už boli X. K. vrátené alebo nie a ani z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, aké veci patria do majetku X. K. Poukázal na to, že ani z rôznych rehabilitačných rozhodnutí, ktoré boli v konaní predložené, jednoznačne nevyplýva a nie je z nich možné ustáliť, či tieto zabavené veci súviseli s trestnou činnosťou, za ktorú bol X. K. odsúdený rozsudkom Ľudového súdu v Bratislave, sp. zn. 6T/244/1954 z 12. mája 1955 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 To 136/55 z 30. januára 1956, na základe ktorého mu bol uložený trest prepádnutia vecí, ktoré mali byť uvedené pod položkou 1 - 11 v knihe trestných depozitov č. 13/55. Vyvodil, že aj keď sa javí, že predmetné veci by mali súvisieť s trestnou činnosťou, za ktorú bol X. K. odsúdený rozsudkom Ľudového súdu v Bratislave sp. zn. 6 T 244/55 z 12. mája 1955, táto skutočnosť nebola jednoznačne preukázaná. Konštatoval, že ak by aj zabavené veci skutočne súviseli s trestnou činnosťou vyššie uvedenou, pričom trestné stíhanie bolo nakoniec zastavené (v rámci rehabilitácie), nie je známe, kde sa zabavené veci po ich zabavení a následne prepádnutí nachádzali, ako sa s nimi a kým disponovalo. Poukázal na to, že ak by zabavené veci skutočne súviseli s rozhodnutím, ktoré bolo v rámci rehabilitácie zrušené, tak žalobcovia mali nárok na odškodnenie podľa § 23 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., podľa zákona č. 87/1991 Zb., čoho sa však nedomáhali. Pri prejednaní sporu vychádzal zo žaloby, na základe ktorej sa žalobcovia domáhali náhrady škody podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb., keď nesprávny úradný postup videli v tom, že zabavené veci neexistujú bez toho, že by existoval doklad o ich vydaní alebo akomkoľvek nakladaní s nimi. Vyvodil, že na danú vec je možné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb., hoci bol účinný od 1. júla 1969 a vzťahuje sa na škodu, ktorá vznikla nesprávnym úradným postupom realizovaným po účinnosti tohto zákona, ale v rozhodnom čase žiadny osobitný zákon prijatý nebol, aj keď vtedy platný Občiansky zákonník sa na neho odvolával. Dospel k záveru, že bez ohľadu na to, aký právny predpis by sa na danú vec aplikoval, žalobcovia nepreukázali, že by došlo k akémukoľvek nesprávnemu úradnému postupu, t. j. v tejto veci nebola splnená podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ rozsudkom z 22. januára 2020 sp. zn. 7 Co 204/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovaným 1/ až 3/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočné a presvedčivé, sa v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd bol názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď v prvom rade vyvodil, že na základe vykonaného dokazovania nebolo preukázané, z akého dôvodu a na základe akého titulu boli veci X. K. zabavené, keď žalobcovia v priebehu celého konania nepredložili žiaden relevantný dôkaz, z ktorého by vyplynulo, k akému konaniu sa viaže zoznam zabavených vecí. Uviedol, že nepreukázanie súdneho (alebo iného) konania, ku ktorému sa viaže zoznam zabavených vecí pritom zabraňuje akémukoľvek vyhodnoteniu konania štátnych orgánov, vrátane nezákonného, nesprávneho príp. iného pochybenia. Dospel k záveru, že z odôvodnenia žaloby ako aj obsahu spisu je zrejmé, že zo zistených a preukázaných skutočností nie je možné vyvodit' ani len to, kedy malo nastať konanie štátnych orgánov označených ako nesprávny úradný postup, príp. iné pochybenie. K odvolacej námietke žalobcov nesprávneho právneho posúdenia sporu uviedol, že žalobcovia argumentovali všeobecným tvrdením, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu bez toho, aby uviedli aspoň základné skutkové okolnosti týkajúce sa zhabania vecí, ktoré by umožňovali identifikovať akýkoľvek postup štátnych orgánov. Dospel k záveru, že vzhľadom ku skutočnosti, že žalobcovia počas celého konania tieto skutočnosti žiadnym spôsobom neupresnili, nemôžu v odvolacom konaní argumentovať nesprávnym právnym posúdením vecí. Uviedol, že nemožno súdu prvej inštancie vytknúť aplikáciu zákona č. 58/1969 Zb., keď zo správneho skutkového stavu nebolo možné ustáliť či vôbec a akým spôsobom malo dôjsť buď k porušeniu povinnosti (podľa vtedy účinného Občianskeho zákonníka), nesprávnemu úradnému postupu podľa zákona č. 58/1969 Zb., príp. iného právneho predpisu a zo strany ktorého orgánu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietali, že v žalobe právne odôvodnili uplatnené právo ako nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uviedli, že nesprávny úradný postup špecifikovali vo vyjadrení z 23. novembra 2015 a vidia ho v tom, že zhabané cenné veci uvedené v zozname vyhotovenom po vykonanej domovej prehliadke u X. K. neexistujú bez toho, že by existoval doklad o ich vydaní alebo inom nakladaní s nimi, t. j. príslušné orgány porušili svoju povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v súvislosti so zabavenými vecami a vrátiť ich dedičom X. K.. Namietali, že sudy nižších inštancií nesprávne identifikovali, ktoré skutočnosti sú pre rozhodnutie sporu zásadné a kto znáša dôkazné bremeno k sporným tvrdeniam. Nesúhlasili so záverom odvolacieho súdu, že žalobcovia mali dôkazné bremeno na preukázanie neexistencie rozhodnutia alebo úkonu príslušného orgánu a boli názoru, že dôkazné bremeno o existencii rozhodnutia ako bolo naložené so zhabanými vecami zaťažovalo žalovaných. Uviedli, že nezachovanie kompletného spisu príslušného orgánu po dobu takmer sedem desaťročí, obsahujúceho skutočnosti potvrdzujúce, z akého dôvodu boli zabavené veci X. K., nie je možné pričítať na ťarchu žalobcov. Zároveň namietali, že rozsudky súdov nižších inštancií sú nepreskúmateľné, keď z nich nie je zrejmé, prečo bol spor rozhodnutý v rozpore s doterajšou judikatúrou o negatívnej dôkaznej teórii. Považovali za nesprávny právny záver odvolacieho súdu, že na základe vykonaného dokazovania nebolo preukázané, z akého dôvodu, na základe akého titulu, z akého trestného činu boli veci X. K. zabavené, keď boli názoru, že dôkazné bremeno o existencii rozhodnutia, ako bolo naložené so zabavenými vecami zaťažovalo žalovaných. Navrhli, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolací súd náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobcovia neunesli dôkaznú povinnosť a teda ani dôkazné bremeno, čo malo za následok zamietnutie žaloby. Poukázala na skutočnosť, že prenesené dôkazné bremeno sa zaradilo do európskeho práva v dôsledku judikatúry Európskeho súdneho dvora týkajúcej sa prípadov rovnakého odmeňovania za rovnakú prácu. Ide však o výnimku zo všeobecného pravidla, že žalujúca strana musí preukázať svoje tvrdenia. Tento iný princíp dokazovania ako v ostatných súkromnoprávných sporoch sa teda uplatňuje len v diskriminačných sporoch. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za skutkovo a právne správny a plne sa stotožnila s jeho odôvodnením a preto navrhla dovolanie zamietnuť.

6. Žalovaná 3/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov treba ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Žalobcovia prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď tvrdia, že postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces tým, že sa nedostatočne vysporiadávajú so všetkými ich námietkami, v dôsledku čoho sú arbitrárne a nepreskúmateľné.

9. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

11. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdby oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktorý v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú, kompletizujúcu jednotu) sa vysporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcov a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, že žalobcovia nepreložili súdu žiadny listinný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, z akého dôvodu boli uvedené veci zabavené, v súvislosti s akou trestnou činnosťou, keďže X. K. bol v rozhodnom čase viackrát odsúdený za rôznu ekonomickú trestnú činnosť a teda nebolo možné ustáliť či v čase vydania rozsudku bývalého Ľudového súdu v Bratislave, sp. zn. 9 T 79/1960 zo 6. mája 1960, ktorým bol X. K. odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a na vedľajší trest prepadnutia majetku, tieto zabavené veci už boli X. K. vrátené alebo nie a ani z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, aké veci patria do majetku X. K.. Zároveň konštatovali, že žalobcovia nepreukázali, že by došlo k akémukoľvek nesprávnemu úradnému postupu a teda nebola splnená podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd navyše uviedol, že žalobcovia argumentovali všeobecným tvrdením, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu bez toho, aby uviedli aspoň základné skutkové okolnosti týkajúce sa zhabania vecí, ktoré by umožňovali identifikovať akýkoľvek postup štátnych orgánov. Je z nich zrejmé, z akých právnych úvah súdy vychádzali, keď dospeli k záveru, že neboli splnené všetky predpoklady existencie nesprávneho úradného postupu a že žaloba žalobcov je preto nedôvodná. Ich myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

12. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobcovia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolatelia so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasia a nestotožňujú sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v

dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil. Síce skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP), avšak dovolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd, žalobu zamietli z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcami (čl. 8 CSP). Dovolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal (tak napr. rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 256/2012 a 6 Cdo 95/2011). Preto správne odvolací súd konštatoval, že v prípade dôkaznej núdze na strane žalobcov nemôže byť rozhodnuté v ich prospech.

14. Argumentácia žalobcov týkajúca sa neunesenia bremena tvrdenia žalovanou stranou a s tým súvisiacich nedostatkov v dokazovaní, resp. nesprávneho záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcami, ktorý nie je v súlade so zistenými skutkovými zisteniami, po materiálnej stránke smeruje k spochybneniu procesu hodnotenia dôkazov v konaní a správnosti záverov, ku ktorým dospeli súdy. K záveru o tom, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, teda bremeno procesnej zodpovednosti totiž súd dospeje v rámci hodnotenia dôkazov, v súvislosti s čím je potrebné zdôrazniť, že dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Navyše treba podotknúť, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalovaná uniesla bremeno tvrdenia spočívajúce v spochybnení uplatneného žalobného nároku a že v danej veci ležalo dôkazné bremeno na žalobcoch, ktorí mali preukázať vznik škody a príčinnej súvislosti medzi ňou a nesprávnym úradným postupom. Takýto názor odvolacieho súdu je bezpochyby správny, nakoľko vo všeobecnosti platí, že predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a následkom (vzniknutou škodou). Dôkazné bremeno zásadne zaťažuje vždy toho, kto niečo tvrdí (actori incumbit probatio), tak ako v danom prípade stíha najskôr žalobcu, kým sa mu nepodari ponúkнутými dôkazmi preukázať tvrdený nárok. Ak sa mu ho podarí preukázať, tak až potom stíha dôkazné bremeno žalovaného (MACUR, J.: Dokazování a procesní odpovědnost v občanském soudním řízení. Brno : Universita J. E. Purkyně, 1984, s. 60-61).

15. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobcovia neopodstatnene vytýkajú, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom porušil ich právo na spravodlivý proces, a preto prípustnosť ich dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno vyvodiť.

16. Na základe vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcov, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

17. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných 1/ až 3/ v dovolacom konaní. Žalovaným 1/ až 3/ však trovy dovolacieho konania nevznikli a preto im dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.